

J. E. Bogomil:

Zatožena!

Kakó težko pričakujete spomladi kukavičinega petja! S kakšnim veseljem je lani pridirjal domov Podlipnikov Stanko: »Kukavico sem slišal!« Ti-sočaka bi ne bil tako vesel; saj revež še ne ve, kakšen je in koliko je vreden...

Dobili ste gotovo v roko že tudi knjigo, kjer je bila kukavica narisana in popisana? Veseli ste bili njene slike. Z zanimanjem ste brali njen popis. Ná — pa ste naleteli v popisu tudi na besede: »Kukavica ne dela lastnega gnezda. Svoja jajčeca podtakne v gnezda drugih ptičev. In ko ti ptiči valé svoja jajčeca, izvalé z njimi vred tudi kukavičje jajčece. Mlada kukavica zelo hitro raste in je silno požrešna. Vse bi najrajši sama požrla. Stari jo skrbno pitajo; za hvaležnost jim pa dostikrat pomeče iz gnezda mladiče.«

Zatožena! Nič več te nimamo prav radi. Drugi ptički se nam tudi smilijo. Kukavica, zakaj tako ravnaš? Opraviči se, če se znaš!

»Saj mi je hudo, ljubi otročiči, da je takó; verjemite mi, da mi je hudo. Ali, odkar je moj rod na svetu, že tako ravnam in živimo bolj cigansko življenje. Zato tudi jaz ne morem ravnati drugače. Ne morem! Veste, po vaših gozdih živé silno grde, kosmate gosenice. Pa škodljive so, da strah. In nihče jih ne preganja. Vse se jih boji. Vsem se zde grde. Jaz imam pa posebno piko nanje. Silno so mi všeč. Noč in dan bi jih jedla. Največ je pa teh gosenic ravno ob tistem času, ko bi morala jaz sedeti na gnezdu in valiti. Vidite, tako jel!«

»Kukavica, zakaj tako ravnaš?«

»Aha požrešnica!«

»Nič požrešnica! Te gosenice bi se čez mero namnožile, ko bi jih jaz ne preganjala. In škodo bi trpeli vi — pravzaprav vaši očetje — ne pa jaz. Zato umejte, otroci, je pa dovolil Stvarnik našemu rodu, da sme zaupati svoje mladiče drugim ptičem, me pa lahko pokončamo v tem času cele kupe tega škodljivega mrčesa. Druge ptice nas pa radi tega »pohajkovanja« prav nič ne sovražijo. V lepi slogi in prijateljstvu živimo v gozdu kakor ena družina. Ali ni to prav?«

»Dobro se je opravičila kukavica. Če jo imajo drugi ptiči radi, je pa tudi mi ne bomo sovražili... Naj se izvali, kjer hoče!«

|| P O Z N A N I ||

Fr. Ločniškar:

Naš Vladko in Stanko.

Naš Vladko in Stanko sta krotka zeló:
še ovčk ni pohlevnih nikoder takó?

Naš Vladko in Stanko sta bistrih glavic:
takoј sta na nogah, če slišita klic.

Naš Vladko in Stanko sta vljudna nad vse:
takoј pritečeta, če slišita me.

Naš Vladko in Stanko sta vredna zlata:
za tisoč zlatnikov ju mama ne da!

